

Sygn. akt IX Ka 1359/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 listopada 2014 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Ewa Opozda-Kałka (spr.)

Sędziowie: SSO Aleksandra Babilon-Domagala

SSO Krzysztof Sójka

Protokolant: st.sekr.sądowy Dorota Ziółkowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Jerzego Piwko

po rozpoznaniu w dniu 13 listopada 2014 roku

sprawy R. P.

oskarżonego o przestępstwo z art. 158§1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrowcu Świętokrzyskim

z dnia 28 czerwca 2014 roku sygn. akt II K 72/12

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchyla orzeczenie zawarte w punkcie III wyroku w przedmiocie orzeczonej wobec oskarżonego kary grzywny;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonego od opłaty za obie instancje i od wydatków w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt. IX Ka 1359/14

UZASADNIENIE

R. P. został oskarżony o to, że w dniu 22 kwietnia 2011 roku w N., pow. (...), w woj. (...), wziął udział w bójce, w trakcie której M. P. doznała obrażeń ciała w postaci otarcia naskórka nad chrząstką tarczową krtani po stronie lewej, skupiska otarć naskórka w okolicy kąta żuchwy po stronie lewej, podbiegnięcia krwawe różnej wielkości i kształtu w ilości 8 położone po obu stronach ramienia i przedramienia lewego, liczne otarcia naskórka położone w obrębie barku lewego, łokcia i nadgarstka, podbiegnięcia krwawego ramienia i przedramienia prawego w ilości 5, otarcia naskórka prawego przedramienia i na grzbiecie ręki, podbiegnięcia łopatki lewej, podbiegnięcia krwawe okolicy łędźwiowej lewej skupisko licznych podbiegnięć krwawych położone w dolnej części uda lewego, kolana i podudzia lewego, dwa podbiegnięcia na zewnętrznej powierzchni podudzia prawego, skutkujących rozstrojem zdrowia na okres nie przekraczający dni siedem, K. W. (1) doznała obrażeń ciała w postaci podbiegnięcia krwawego na czole po stronie lewej, skupiska podbiegnięć nad lewą łopatką i na tylnej powierzchni ramienia lewego w ilości 10, skupiska otarć naskórka na tylnej powierzchni ramienia lewego oraz łokcia, podbiegnięcia bocznej powierzchni ramienia prawego, podbiegnięcia zewnętrznej powierzchni przedramienia prawego, podbiegnięcia biodra lewego, obrzęku przednio-

bocznej powierzchni podudzia lewego, skutkujących rozstrojem zdrowia na okres nie przekraczający dni siedem, z tym ustaleniem, iż z uwagi na siłę zadawanych uderzeń, miejsce ich powstania, tj. newralgiczne dla życia i zdrowia części ciała naraziły one tych uczestników na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego art. 157§1kk, a nadto on sam podczas tego zdarzenia doznał obrażeń ciała w postaci skrzywienia stawu śródrečno-paliczkowego palca I ręki lewej, sińców na klatce piersiowej i prawym podudziu, skutkujących rozstrojem zdrowia na okres przekraczający dni siedem, tj. o przestępstwo określone w art. 158 § 1 kk,

M. P. została oskarżona o to, że w dniu 22 kwietnia 2011 roku

w N., gm. N., i, (...) w woj. (...), wzięła udział w bójce,

w trakcie której R. P. doznał obrażeń ciała w postaci skrzywienia stawu śródrečno-paliczkowego palca I ręki lewej, sińców na klatce piersiowej i prawym podudziu, skutkujących rozstrojem zdrowia na okres przekraczający dni siedem, K. W. (1) doznała obrażeń ciała w postaci podbiegnięcia krwawego na czole po stronie lewej, skupiska podbiegnięć nad lewą łopatką i na tylnej powierzchni ramienia lewego

w ilości 10, skupisko otarć naskórka na tylnej powierzchni ramienia lewego oraz łokcia, podbiegnięcia bocznej powierzchni ramienia prawego, podbiegnięcia zewnętrznej powierzchni przedramienia prawego, podbiegnięcia biodra lewego, obrzęku przednio-bocznej powierzchni podudzia lewego, skutkujących rozstrojem zdrowia na okres nie przekraczający dni siedem, z tym ustaleniem, iż z uwagi na siłę zadawanych uderzeń, miejsce ich powstania, tj. newralgiczne dla życia i zdrowia części ciała naraziły one tych uczestników na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 157§1kk, a nadto ona sama podczas tego zdarzenia doznała obrażeń ciała w postaci otarcia naskórka nad chrząstką tarczową krtani po stronie lewej, skupisko otarć naskórka w okolicy kąta żuchwy po stronie lewej, podbiegnięcia krwawe różnej wielkości i kształtu w ilości 8 położone po obu stronach ramienia i przedramienia lewego, liczne otarcia naskórka położone w obrębie barku lewego, łokcia i nadgarstka, podbiegnięcia krwawe ramienia i przedramienia prawego w ilości 5, otarcia naskórka prawego przedramienia i na grzbiecie ręki, podbiegnięcia łopatki lewej, podbiegnięcia krwawego okolicy łędźwiowej lewej, skupisko licznych podbiegnięć krwawych położone w dolnej części uda lewego, kolana i podudzia lewego, dwa podbiegnięcia na zewnętrznej powierzchni podudzia prawego, skutkujących rozstrojem zdrowia na okres nie przekraczający dni siedem, tj. o przestępstwo określone w art. 158 § 1 kk,

K. W. (1) została oskarżona o to, że w dniu 22 kwietnia 2011 roku

w N., gm. N., pow. (...), w woj. (...), wzięła udział

w bójce, w trakcie której R. P. doznał obrażeń ciała w postaci skrzywienia stawu śródrečno-paliczkowego palca I ręki lewej, sińców na klatce piersiowej i prawym podudziu, skutkujących rozstrojem zdrowia na okres przekraczający dni siedem, M. P. doznała obrażeń ciała w postaci otarcia naskórka nad chrząstką tarczową krtani po stronie lewej, skupisko otarć naskórka w okolicy kąta żuchwy po stronie lewej, podbiegnięcia krwawe różnej wielkości i kształtu w ilości 8 położone po obu stronach ramienia

i przedramienia lewego, liczne otarcia naskórka położone w obrębie barku lewego, łokcia

i nadgarstka, podbiegnięcia krwawe ramienia i przedramienia prawego w ilości 5, otarcia naskórka prawego przedramienia i na grzbiecie ręki, podbiegnięcia łopatki lewej, podbiegnięcia krwawego okolicy łędźwiowej lewej, skupisko licznych podbiegnięć krwawych położone w dolnej części uda lewego, kolana i podudzia lewego, dwa podbiegnięcia na zewnętrznej powierzchni podudzia prawego, skutkujących rozstrojem zdrowia na okres nie przekraczający dni siedem, z tym ustaleniem, iż z uwagi na siłę zadawanych uderzeń, miejsce ich powstania, tj. newralgiczne dla życia i zdrowia części ciała naraziły one tych uczestników na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 157§1kk, a nadto ona sama podczas tego zdarzenia doznała obrażeń ciała

w postaci podbiegnięcia krwawego na czole po stronie lewej, skupiska podbiegnięć nad lewą łopatką i na tylnej powierzchni ramienia lewego w ilości 10, skupiska otarć naskórka na tylnej powierzchni ramienia lewego oraz łokcia, podbiegnięcia bocznej powierzchni ramienia prawego, podbiegnięcia zewnętrznej powierzchni przedramienia prawego, podbiegnięcia biodra lewego, obrzęku przednio - bocznej powierzchni podudzia lewego, skutkujących rozstrojem zdrowia na okres nie przekraczający dni siedem, tj. o przestępstwo z art. 158 § 1 kk,

K. W. (2) została oskarżona o to, że w dniu 22 kwietnia 2011 roku w N., gm. N., pow. (...), w woj. (...), wzięła udział w bójce,

w trakcie której R. P. doznał obrażeń ciała w postaci skręcenia stawu śródrečno-paliczkowego palca I ręki lewej, sińców na klatce piersiowej i prawym podudziu, skutkujących rozstrojem zdrowia na okres przekraczający dni siedem, M. P. doznała obrażeń ciała w postaci otarcia naskórka nad chrząstką tarczową krtani po stronie lewej, skupiska otarć naskórka w okolicy kąta zuchwy po stronie lewej, podbiegnięcia krwawe różnej wielkości i kształtu w ilości 8 położone po obu stronach ramienia

i przedramienia lewego, liczne otarcia naskórka położone w obrębie barku lewego, łokcia

i nadgarstka, podbiegnięcia krwawe ramienia i przedramienia prawego w ilości 5, otarcia naskórka prawego przedramienia i na grzbiecie ręki, podbiegnięcia łopatki lewej, podbiegnięcia krwawego okolicy łędźwiowej lewej, skupisko licznych podbiegnięć krwawych położone w dolne części uda lewego, kolana i podudzia lewego, dwa podbiegnięcia na zewnętrznej powierzchni podudzia prawego, skutkujących rozstrojem zdrowia na okres nie przekraczający dni siedem, K. W. (1) doznała obrażeń ciała w postaci podbiegnięcia krwawego na czole po stronie lewej, skupiska podbiegnięć nad lewą łopatką i na tylnej powierzchni ramienia lewego w ilości 10, skupiska otarć naskórka na tylnej powierzchni ramienia lewego oraz łokcia, podbiegnięcia bocznej powierzchni ramienia prawego, podbiegnięcia zewnętrznej powierzchni przedramienia prawego, podbiegnięcia biodra lewego, obrzęku przednio-bocznej powierzchni podudzia lewego, skutkujących rozstrojem zdrowia na okres nie przekraczający dni siedem, z tym ustaleniem, iż z uwagi na siłę zadawanych uderzeń, miejsce ich powstania, tj. newralgiczne dla życia i zdrowia części ciała naraziły one tych uczestników na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 157§1kk, tj. o przestępstwo określone w art. 158§1kk,

H. W. został oskarżony o to, że w dniu 22 kwietnia 2011 roku w N., gm. N., pow. (...), w woj., (...), wzięła udział w bójce, w trakcie której R. P. doznał obrażeń ciała w postaci skręcenia stawu śródrečno-paliczkowego palca I ręki lewej, sińców na klatce piersiowej i prawym podudziu, skutkujących rozstrojem zdrowia na okres przekraczający dni siedem, M. P. doznała obrażeń ciała w postaci otarcia naskórka nad chrząstką tarczową krtani po stronie lewej, skupiska otarć naskórka w okolicy kąta zuchwy po stronie lewej, podbiegnięcia krwawe różnej wielkości i kształtu w ilości 8 położone po obu stronach ramienia

i przedramienia lewego, liczne otarcia naskórka położone w obrębie barku lewego, łokcia

i nadgarstka, podbiegnięcia krwawe ramienia i przedramienia prawego w ilości 5, otarcia naskórka prawego przedramienia i na grzbiecie ręki, podbiegnięcia łopatki lewej, podbiegnięcia krwawego okolicy łędźwiowej lewej, skupisko licznych podbiegnięć krwawych położone w dolnej części uda lewego, kolana i podudzia lewego, dwa podbiegnięcia na zewnętrznej powierzchni podudzia prawego, skutkujących rozstrojem zdrowia na okres nie przekraczający dni siedem, K. W. (1) doznała obrażeń ciała w postaci podbiegnięcia krwawego na czole po stronie lewej, skupiska podbiegnięć nad lewą łopatką

i na tylnej powierzchni ramienia lewego w ilości 10, skupiska otarć naskórka na tylnej powierzchni ramienia lewego oraz łokcia, podbiegnięcia bocznej powierzchni ramienia prawego, podbiegnięcia zewnętrznej powierzchni przedramienia prawego, podbiegnięcia biodra lewego, obrzęku przednio-bocznej powierzchni podudzia lewego, skutkujących rozstrojem zdrowia na okres nie przekraczający dni siedem, z tym ustaleniem, iż z uwagi na siłę zadawanych uderzeń, miejsce ich powstania, tj. newralgiczne dla życia i zdrowia części ciała naraziły one tych uczestników na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 157 § 1 kk, tj. przestępstwo określone w art. 158§1 kk.

Sąd Rejonowy w Ostrowcu Świętokrzyskim wyrokiem z dnia 28 czerwca 2014r. w sprawie o sygnaturze akt IIK 72/12 orzekł, co następuje:

I oskarżonego R. P. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu z art. 158§1 kk – ustalając, iż wzięł on udział w bójce wspólnie z K. W. (1), H. W., K. W. (2) i M. P. i za to na podstawie art. 158§1 kk skazał go i wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II na podstawie art. 69 § 1, 2 kk w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego R. P. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 2 (dwóch) lat;

III na podstawie art. 71 §1 kk i art. 33§1,3 kk orzeka wobec oskarżonego R. P. karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;

IV na podstawie art. 66§1 i 2 kk w zw. z art. 67§1 kk postępowanie karne wobec oskarżonej M. P. o zarzucany jej aktem oskarżenia czyn z art. 158§1 kk, przy jednoczesnym ustaleniu, iż udział w bójce wzięła ona wspólnie z K. W. (1), H. W., K. W. (2) i R. P., warunkowo umorzył na okres próby 1 (jednego) roku;

V na podstawie art. 66§1 i 2 kk w zw. z art. 67§1 kk postępowanie karne wobec oskarżonej K. W. (1) o zarzucany jej aktem oskarżenia czyn z art. 158§1 kk, przy jednoczesnym ustaleniu, iż udział w bójce wzięła ona wspólnie z H. W., K. W. (2), M. P. i R. P., warunkowo umorzył na okres próby 1 (jednego) roku;

VI na podstawie art. 66§1 i 2 kk w zw. z art. 67§1 kk postępowanie karne wobec oskarżonej K. W. (2) o zarzucany jej aktem oskarżenia czyn z art. 158§1 kk, przy jednoczesnym ustaleniu, iż udział w bójce wzięła ona wspólnie z K. W. (1), H. W., M. P. i R. P., warunkowo umorzył na okres próby 1 (jednego) roku;

VII na podstawie art. 66§1 i 2 kk w zw. z art. 67§1 kk postępowanie karne wobec oskarżonego H. W. o zarzucany jej aktem oskarżenia czyn z art. 158§1 kk, przy jednoczesnym ustaleniu, iż udział w bójce wzięła ona wspólnie z K. W. (1), K. W. (2), M. P. i R. P., warunkowo umorzył na okres próby 1 (jednego) roku;

VIII zasądził od oskarżonego R. P. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 220 (dwieście dwadzieścia) złotych tytułem opłaty, zwalniając go od pozostałych kosztów sądowych i w tym zakresie obciążając nimi Skarb Państwa;

IX zasądził od oskarżonych: M. P., K. W. (1), H. W. oraz K. W. (2) kwotę po 100 (sto) złotych tytułem opłaty, zwalniając ich od pozostałych kosztów sądowych i w tym zakresie obciążając nimi Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca oskarżonego R. P..

Zarzucił:

1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, polegający na:

- przyjęciu, iż oskarżony R. P. wziął udział w bójce wspólnie z K. W. (1), H. W., K. W. (2) i M. P., w sytuacji gdy zgromadzony w sprawie i prawidłowo oceniony materiał dowodowy daje podstawy do przyjęcia, iż w rzeczywistości to oskarżony R. P. został pobity przez pozostałych oskarżonych, a działanie oskarżonego R. P. skierowane do innych oskarżonych winny być rozpatrywane jako działanie w ramach obrony koniecznej (art. 25 § 1 -3 kk),

- przyjęciu, że to oskarżony R. P. zainicjował swym zachowaniem bójkę uderzając najpierw swą żonę, a potem teściową, w sytuacji gdy zgromadzony w sprawie

i prawidłowo oceniony materiał dowodowy daje podstawy do przyjęcia, iż to M. P. oraz K. W. (1) pierwsze zaatakowały R. P.

w sytuacji gdy ten realizował swoje prawo do kontaktów z córką W., przysługujące mu w oparciu o stosowne postanowienie sądu rodzinnego;

- przyjęciu, że oskarżony R. P. w trakcie zdarzenia był wyjątkowo agresywny

i zadawał pozostałym oskarżonym ciosy które miały charakter profesjonalny z uwagi na to, iż oskarżony pracując jako ochroniarz został w tym zakresie przeszkolony, a w szczególności że oskarżony w sposób profesjonalny kopał i podduszał M. P., w sytuacji gdy zgromadzony w sprawie materiał dowody w żadnej mierze nie daje podstaw do takich ustaleń;

- przyjęciu, że oskarżony R. P. po zatrzymaniu się samochodu po bezskutecznym duszeniu i wykręcaniu rąk M. P. wyszedł z pojazdu i podniósł swoją żonę po czym rzucił nią o znajdujący się w pobliżu betonowy płot, w sytuacji gdy okoliczność ta nie znajduje żadnego potwierdzenia w zeznaniach świadków (w tym powołanych przez Sąd zeznaniach św. A. W.) oraz pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym poza wyjaśnieniami samej M. P. i K. W. (1), które ocenione zgodnie z przepisem art. 7 kpk, należy uznać za niewiarygodne i zmierzające do obciążenia oskarżonego R. P. i umniejszenia swojej roli w zdarzeniu;

- przyjęciu, iż to oskarżony R. P. działając celowo i umyślnie, po uruchomieniu samochodu doprowadził do jego ruszenia poprzez zwolnienie pedału hamulca i dodanie gazu, na skutek czego M. P. została narażona na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkie uszkodzenie ciała, w sytuacji gdy zgromadzony w sprawie i prawidłowo oceniony materiał dowodowy, a w szczególności niepełna i niejasna opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków T. C. (1), nie dają do tego podstaw, jak też nie dają podstaw do wykluczenia w sposób nie budzący wątpliwości, że to M. P. doprowadziła do ruszenia samochodu poprzez (choćby przypadkowe) naciśnięcie pedału gazu, uwzględnienie zsuniecie nogi R. P. z pedału hamulca;

- przyjęciu, że doznane przez oskarżonego R. P. skręcenie w stawie międzypaliczkowym nie mogło powstać na skutek i uderzenia przez H. W., w sytuacji gdy przeprowadzony na tą okoliczność eksperyment procesowy, a w szczególności sposób jego przeprowadzenia, zgodnie z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, nie mógł stanowić podstawy ustaleń faktycznych w powyższym zakresie.

2) obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a to:

- art. 7 k.p.k. i 410 k.p.k. poprzez:

a) sprzeczną z zasadami wynikającymi z powołanych przepisów ocenę dowodu z opinii pisemnej i ustnej biegłego T. C. (2) i uznanie jej za spełniającą wymagania przewidziane przez przepisy prawa procesowego, wewnątrznie spójną, pełną, logiczną i sporządzoną przez osobę kompetentną, w sytuacji gdy opinia ta jest niepełna, nielogiczna, zawiera całkowicie dowolne stwierdzenia i wnioski nieoparte przeprowadzeniem odpowiednich pomiarów i badań oraz eksperymentu rzeczoznawczego i procesowego odzwierciedlających realia, czynniki i środowisko w jakim miało miejsce zdarzenie (samochód);

b) sprzeczną z zasadami wynikającymi z powołanych przepisów ocenę dowodu z opinii pisemnej i ustnej biegłego W. O. w zakresie mechanizmu powstania skręcenia w stawie międzypaliczkowym kciuka lewego u oskarżonego R. P. i uznanie jej za spełniającą wymagania przewidziane przez przepisy prawa procesowego, wewnątrznie spójną, pełną, logiczną w sytuacji gdy opinia ta jest niepełna i zawiera dowolne wnioski oparte na wadliwie przeprowadzonym eksperymencie procesowym., który w najmniejszym stopniu nie odzwierciedlał realiów i specyfiki środowiska w jakim miało miejsce zdarzenie (samochód);

c) sprzeczną z zasadami wynikającymi z powołanych przepisów ocenę zeznań świadków A. K., S. K., T. W., A. W. i uznaniu ich za wiarygodne w zakresie w jakim świadkowie ci zeznali, iż to R. P. w trakcie zdarzenia był agresywny i atakował K. W. (1), H. W. i K. W. (2) kopiąc ich i uderzając rękami, a ponadto dusił, bił rękami i kopał po głowie M. P., w sytuacji gdy osoby te pozostają w bardzo bliskich relacjach sąsiedzkich i towarzyskich z oskarżonymi, a co za tym ich zeznania mają na celu ochronę oskarżonych przed odpowiedzialnością karną;

d) sprzeczną z zasadami wynikającym z powołanych przepisów oceną wyjaśnień oskarżonego R. P. i bezpodstawne odmówienie im wiarygodności w zakresie

w jakim oskarżony wyjaśniał, iż jego udział w zdarzeniu sprowadzał się obrony przed atakującymi go pozostałymi oskarżonymi, w sytuacji gdy z prawidłowo ocenionego materiału dowodowego wynika, iż to oskarżony R. P. został

pobity przez pozostałych oskarżonych, a jego działania winny być rozpatrywane jako działanie w ramach obrony koniecznej (art. 25 § 1-3 k.k.);

e) sprzeczną z zasadami wynikającymi z powołanych przepisów ocenę zeznań świadka T. W. i bezkrytyczne oparcie się przy ustalaniu stanu faktycznego na jego zeznaniach, w zakresie ruchu pojazdu oraz jego prędkość z uwagi na to, iż świadek ten jest rzeczoznawcą samochodowym, w sytuacji gdy okoliczność ta nie została w żaden sposób potwierdzona dowodowo poza oświadczeniem świadka, a z protokołów przesłuchań świadka wynika jedynie, iż jest on likwidatorem szkód komunikacyjnych (k.29), pracownikiem serwisu samochodowego (k. 63), inżynierem - mechanikiem (k. 280);

f) oparciu się przy dokonywaniu ustaleń faktycznych na zeznaniach świadka S. K. w sytuacji, gdy świadek ten trzykrotnie w trakcie postępowania przygotowawczego (w tym konfrontacji k. 48) złożył fałszywe zeznania, które następnie odwołał i złożył zeznania o diametralnie innej treści niż wcześniej;

- art., 4, 7, 201 i 170 § 1 pkt. 5 ! § 2 k.p.k- polegającą na:

oddaleniu wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego niż T. C. (2)

w sytuacji gdy nie było ku temu podstaw albowiem opinia tego biegłego jest niepełna, nielogiczna, zawiera całkowicie dowolne stwierdzenia i wnioski nieoparte przeprowadzeniem odpowiednich pomiarów i badań oraz eksperymentu odzwierciedlającego realia, czynniki i środowisko w jakim miało miejsce zdarzenie (samochód);

- art.7 i 211 k.p.k. polegającą na:

dokonaniu ustaleń faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia :sprawy w oparciu

o wadliwe prowadzone eksperymenty procesowe (na sali sądowej z użyciem znajdujących się tam mebli) dotyczące mechanizmu powstania obrażeń lewego kciuka u oskarżonego R. P. oraz ułożenia ciała M. P. w chwili zdarzenia w samochodzie, w sytuacji gdy eksperyment ten powinien zostać przeprowadzony z użyciem samochodu, albowiem tylko wtedy zostałyby odzwierciedlone realia, czynniki i środowisko w jakim miało miejsce zdarzenie.

Na wypadek nieuwzględnienia powyższych zarzutów apelacji, na podstawie art. 438 pkt 4 kpk skarżący zarzucił również rażąca niewspółmierność kary wyrażającą się

w wymierzeniu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności w zawieszeniu na 2 lata okresu próby, a ponadto kary grzywny i to w wysokości 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10,00 zł, w sytuacji gdy w odniesieniu do pozostałych oskarżonych Sąd I instancji ograniczył się jedynie do warunkowego umorzenia postępowania na okres 1.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, nieobciążanie oskarżonego R. P. kosztami postępowania przed Sędem I instancji oraz postępowania apelacyjnego z uwagi na trudną sytuację majątkową, która od czasu rozpoczęcia przewodu sądowego przed Sędem I instancji uległa pogorszeniu na skutek utraty pracy (stosowny dowód w tym zakresie zostanie przedłożony Sądowi najpóźniej na rozprawie apelacyjnej).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego R. P. jest oczywiście bezzasadna.

Sąd Rejonowy starannie przeprowadził przewód sądowy, zgromadził niezbędne dla rozstrzygnięcia dowody, a następnie poddał je właściwej analizie i ocenie, zaprezentowanej w prawidłowy sposób w motywacyjnej części swego rozstrzygnięcia. Nie popełnił zatem jakichkolwiek naruszeń prawa procesowego ani też żadnych błędów w ustaleniach faktycznych.

W pierwszej kolejności przypomnieć trzeba, że błąd ten może mieć miejsce jedynie wówczas, gdy Sąd orzekający w I instancji dopuścił się uchybienia przy ocenie materiału dowodowego, polegającego na nieuwzględnieniu przy jej

dokonaniu zasad logiki, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, jak też całokształtu ujawnionych okoliczności. Taka sytuacja nie ma miejsca w niniejszej sprawie. Z prawidłowo ocenionego przez Sąd I instancji materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że oskarżony R. P. dopuścił się przypisanego mu czynu, o czym mowa będzie jeszcze w dalszej części uzasadnienia.

Zatem dokonana przez Sąd I instancji ocena dowodów jest prawidłowa i w żadnym zakresie nie budzi jakichkolwiek wątpliwości. Tym samym niezasadny jest zarzut obrazy art. 7 i 410 kpk.

I tak całkowicie chybione są twierdzenia skarżącego dotyczące niewłaściwej oceny opinii ustnej i pisemnej biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków T. C. (2). Podkreślić należy, że biegły T. C. (2) przygotował swoją pisemną opinię wspólnie z biegłym patomorfologiem W. O.. Także w ocenie Sądu odwoławczego przedmiotowe opinie stanowią pełnowartościowy dowód w niniejszej sprawie, gdyż są one spójne, pełne, logiczne oraz sporządzone zostały przez uprawnione i kompetentne osoby. Brak jest zatem podstaw do ich zakwestionowania, zwłaszcza, że korelują one z innymi wiarygodnymi dowodami w niniejszej sprawie. Niezależnie zatem od powyższego podkreślić należy, że słusznie podnosi Sąd I instancji, że nie sposób uznać, aby to żona oskarżonego nacisnęła ręką pedał gazu, w wyniku czego samochód ruszył, albowiem podjęcie przez nią takiej czynności wymagałoby znacznego schylenia się w głąb pojazdu, a w sytuacji, gdy cały czas była atakowana przez męża powodzenie takiego przedsięwzięcia wydaje się mało prawdopodobne. Nadto trafnie również zwraca uwagę w tym miejscu Sąd I instancji, że brak po stronie M. P. motywów do takiego działania, skoro, jak twierdzi oskarżony samochód wówczas stał w miejscu, a zatem nawet przyjęcie, że chciała ona nacisnąć hamulec, ale na skutek pomyłki nacisnęła gaz było sprzeczne z logiką i doświadczeniem życiowym. Właściwie także podnosi Sąd Rejonowy, że skoro samochód poruszał się pod górkę i przejechał ponad 20 m, to oskarżony musiał wciskać pedał gazu, gdyż inaczej przejechanie tak znacznej odległości by nie nastąpiło. Rozważania Sądu Rejonowego w powyższym zakresie Sąd odwoławczy w pełni podziela jako trafne i przekonujące (k.469-470). W konsekwencji zatem twierdzenia skarżącego, że opinia biegłego T. C. (2) jest niepełna nie są przekonujące. Przypomnieć należy w tym miejscu, że z przedmiotowej opinii jednoznacznie wynika, że po stronie oskarżonego istniała realna możliwość zatrzymania pojazdu poprzez operowanie hamulcem. Kwestionowanie natomiast tego dowodu z powodu braku stosownych wyliczeń i obliczeń jest chybione. Biegły bowiem w oparciu zgromadzony materiał dowodowy i swoją fachową wiedzę jasno wyjaśnił, dlaczego doszedł do takich, a nie innych wniosków. Przeprowadzony natomiast eksperyment procesowy w sposób wystarczający pozwolił zobrazować sytuację, w czasie której oskarżony R. P. jechał samochodem, zaś oskarżona M. P. trzymała go za nogę, skoro celem eksperymentu było jedynie przedstawienie w jaki sposób M. P. trzymała za nogę swojego męża i w jakiej wówczas znajdowała się pozycji. Tym samym podnoszony w tym względzie przez skarżącego także zarzut naruszenia art. 7 i art. 211 kpk uznać trzeba za nietrafiony. Nadto podkreślić należy, że treść przedmiotowej opinii koreluje z wiarygodnymi dowodami w niniejszej sprawie, o czym zresztą wspomniano już wyżej, co tym bardziej przemawia za tym, że jest ona pełna, fachowa i spójna. W tej więc sytuacji słusznie Sąd Rejonowy uznał, że nie było podstaw do dopuszczenia dowodu z opinii innego biegłego w tym zakresie, zwłaszcza, że biegły T. C. (2) odniósł się do załączonej przez obrońcę oskarżonego R. P. prywatnej opinii, deprecjonując prawidłowość zawartych w niej treści. Podnoszone zatem w tym miejscu przez skarżącego argumenty uznać należy za nieprzekonywujące. Zatem także zarzut naruszenia art. 4, 7, 201 i 170 § 1 pkt 5 i § 2 kpk uznać trzeba za chybiony.

Prawidłowa jest także ocena opinii biegłego W. O. odnosząca się do mechanizmu powstania skręcenia w stawie międzypaliczkowym kciuka lewego u oskarżonego R. P., zwłaszcza, że skarżący nie podaje w tym zakresie żadnej argumentacji. Przypomnieć należy, że biegły opiniował, że wskazane wyżej obrażenia

z pewnością powstały czasie krytycznego zdarzenia, skoro oskarżony R. P., towarzyszące tego typu urazowi dolegliwości bólowe zgłaszał w swoich zeznaniach, a na drugi dzień po zajściu udzielono mu stosownej pomocy medycznej, a także nie sposób ustalić, w którym momencie doszło do powstania skręcenia w stawie międzypaliczkowym kciuka lewego. Nadto biegły uznał za mało prawdopodobne, aby uraz ten powstał w sytuacji opisanej przez oskarżonego P., że to oskarżony H. W. swoją lewą ręką uderzył go w kciuk, jak również, że bardziej

prawdopodobne jest, że uraz ten powstał na skutek szarpaniny lub na skutek samoczynnego uderzenia o twarde elementy karoserii samochodu podczas wsiadania lub w trakcie zajścia wewnątrz samochodu. Swoje stanowisko biegły swoje stanowisko w pełni uzasadnił. W tej więc sytuacji, biorąc pod uwagę relacje uczestników przedmiotowego zdarzenia prawidłowo ustala Sąd Rejonowy, że opisany wyżej uraz powstał podczas bójki, przy czym mogło do niego dojść w wyniku chwytania za ręce podczas szarpaniny na zewnątrz pojazdu lub w trakcie zajścia wewnątrz samochodu. Zatem

i w tym zakresie Sąd odwoławczy podziela rozważania Sądu I instancji jako trafne i przekonujące (k.470, 480). W tym miejscu podnieść również należy, że całkowicie chybiony jest także zarzut naruszenia art. 7 kpk i art. 211 kpk w zakresie w jakim odnosi się on do nieprawidłowo przeprowadzonego eksperymentu procesowego, który miał zobrazować, czy możliwe w rzeczywistości były twierdzenia oskarżonego R. P., który wyjaśnił, że to H. W. uderzył go w kciuk. Przeprowadzenie takiego eksperymentu na sali sądowej, a nie z użyciem samochodu było wystarczające dla zobrazowania przedmiotowej sytuacji.

Właściwa jest również ocena zeznań A. K., S. K., T. W. oraz A. W. i to także w kwestionowanym przez skarżącego zakresie, kiedy to wymienieni świadkowie zeznali, że oskarżony R. P. w trakcie zdarzenia był agresywny i atakował K. W. (1), H. W.

i K. W. (2) kopiąc ich i uderzając, a ponadto bił rękami i kopał po głowie M. P.. Podkreślić bowiem należy, że wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego Sąd I instancji wziął pod uwagę fakt, że wyżej wymienieni świadkowie to sąsiedzi stron, co tym samym rodziło konieczność podejścia do ich relacji z większą ostrożnością. W konsekwencji Sąd Rejonowy jedynie częściowo uznał relacje wymienionych wyżej osób za prawdziwe, a zatem jedynie w tym zakresie, w którym były one zgodne ze sobą oraz z innymi wiarygodnymi dowodami w sprawie. I tak fakt bicia rękami i kopania po głowie M. P. wynika nie tylko z wyjaśnień samej oskarżonej, ale także

z relacji K. W. (1), K. W. (2) oraz z pokrywających się w tej kwestii zeznań A. K. i T. W. oraz znajduje potwierdzenie w opiniach biegłych W. O. i T. C. (2). Podobnie zresztą rzecz się ma w przypadku bicia, czy kopania pozostałych oskarżonych. I w tym bowiem zakresie zeznania tychże świadków potwierdzone zostały także relacjami tychże oskarżonych oraz opinią biegłego W. O.. W tej więc sytuacji podnoszone w tym względzie przez skarżącego argumenty uznać należy za całkowicie nieprzekonywujące. Szczegółowe rozważania Sądu I instancji w powyższym zakresie Sąd odwoławczy w pełni podziela i aprobuje jako trafne i przekonujące (k.473v-476, 478-479).

Chybiony jest także zarzut odnoszący się do oceny zeznań T. W., w oparciu, o które Sąd I instancji w sposób bezkrytyczny, zdaniem skarżącego, czynił swoje ustalenia. Podkreślić bowiem należy, że twierdzenia oskarżonego R. P. co do odległości przebytej przez samochód znajdujący się w ruchu oraz jego prędkości zostały negatywnie zweryfikowane nie tylko w oparciu o zeznania świadka T. W., ale także z uwzględnieniem dowodu z mapy geodezyjnej, szkicu z miejsca zdarzenia oraz materiału poglądowego. Nadto, zdaniem Sądu Odwoławczego, należy podzielić stanowisko biegłych, którzy oparli się na zeznaniach tego świadka w zakresie w jakim ocenił on prędkość samochodu na 10-15 km/h oraz podał, że ruch samochodu nie był płynny, ale skokowy. Wskazane powyżej informacji nie wymagają bowiem posiadania przez osobę je podającą szczególnych kwalifikacji. Każdy bowiem jest w stanie zauważyć, czy dany pojazd porusza się płynnie, czy też nie, a także ocenić mniej więcej prędkość tego pojazdu. Tym bardziej więc takie informacje mógł podać T. W., który sam się określił jako likwidator szkód komunikacyjnych, pracownik serwisu samochodowego, czy inżynier – mechanik, a zatem osoba, która na co dzień zajmuje się problemami związanymi z samochodami. Zatem i w tym zakresie argumenty skarżącego nie mogły zostać uwzględnione.

Nietrafny jest także zarzut niewłaściwej oceny wyjaśnień oskarżonego R. P.. Słusznie bowiem podniósł tenże Sąd, że całkowicie kłamliwe są twierdzenia skarżącego, kiedy podnosi, że jego rola w zdarzeniu sprowadzała się jedynie do obrony przed atakami ze strony żony, teściowej, a w pewnym momencie również K. W. (2) oraz H. W., zwłaszcza, że oskarżony nie był w stanie podać w jakich okolicznościach powstały u M. P. oraz K. W. (1) ujawnione u nich obrażenia ciała. Trafnie także za kłamliwe Sąd ten uznał

i te twierdzenia oskarżonego, w których podał, że jakkolwiek dwukrotnie popchnął on obydwie kobiety, to jednakże zrobił to tylko dlatego, że chciał wsiąść do samochodu i nie zauważył przy tym, czy spowodowało to ich upadek, ponieważ skoncentrowany był jedynie na wejściu do auta. Trafnie bowiem podnosi w tym miejscu Sąd I instancji, że twierdzenia oskarżonego P. są zupełnie nielogicznie i sprzeczne z doświadczeniem życiowym, albowiem trudno uznać, że oskarżony popychając kobiety nie obserwował, czy użyta przez niego siła nie spowodowała upadku, zwłaszcza, że to właśnie przed nimi usiłował on umknąć. Wreszcie trafnie argumentuje dalej Sąd Rejonowy, że wersja przedstawiona przez M. P. oraz jej matkę co do rodzaju ujawnionych u nich obrażeń oraz mechanizmu ich powstania, tj. w wyniku ciosów wyprowadzonych ręką przez oskarżonego, kopnięć, wykrcenia ręki, podduszania, szarpania została potwierdzona przez oskarżoną K. W. (2) oraz oskarżonego H. W., a także świadków – A. K., S. K. oraz T. W. i A. W., a nadto nie zostały negatywnie zweryfikowane przez biegłych, a co więcej biegli ci opiniowali, że wskazane urazy mogły powstać w okolicznościach podawanych przez M. P. oraz K. W. (1). W tej więc sytuacji podnoszone w tym względzie argumenty skarżącego uznać należy za nieprzekonywujące. Rozważania Sądu I instancji w powyższym zakresie Sąd odwoławczy w pełni podziela i aprobuje jako trafne i przekonujące (k. 469-471), uznając tym samym argumenty skarżącego i w tym względzie za nieprzekonywujące.

W takich bowiem okolicznościach nie sposób uznać, że oskarżony, tak jak twierdzi, działał w ramach obrony koniecznej. Pamiętać bowiem należy, że dla zaistnienia obrony koniecznej określonej w art. 25 kk niezbędne jest wypełnienie jej wszystkich znamion, które w doktrynie dzieli się na dwie grupy. Do pierwszej z nich zalicza się zamach, bezprawność zamachu, bezpośredniość zamachu, skierowanie zamachu na jakiegokolwiek dobro chronione prawem. Do drugiej zaś odpieranie zamachu, działanie motywowane odparciem zamachu oraz konieczność obrony. Tymczasem ustalonego zachowanie oskarżonego R. P. nie można w ogóle traktować jako zamachu na dobro prawne, skoro to oskarżony pierwszy uderzył żonę, po tym jak ta prosiła go, aby w taki sposób, jaki on uczynił, nie zabierał ich córki, tym bardziej zatem pozostałe znamiona obrony koniecznej nie mogą być spełnione.

Nie ma racji skarżący, że zachowanie oskarżonego R. P. mieściło się w ramach realizacji kontaktów z córką w oparciu o stosowne postanowienie sądu. Jak wynika bowiem z prawidłowo ocenionego materiału dowodowego oskarżony R. P. po pierwsze sam naruszył poczynione wcześniej uzgodnienia odnośnie czasu i sposobu odbioru córki z domu matki i to właśnie stało się przyczyna zaistniałej awantury. Tym samym podnoszone w tym zakresie przez obrońcę oskarżonego argumenty brzmią co najmniej nieprzekonywująco.

Chybione są również argumenty skarżącego odnoszące się do zachowania oskarżonego R. P. względem M. P. po tym, jak wyszedł

on z samochodu. Wiarygodna relacja M. P. oraz K. W. (1)

w tym zakresie nie pozostawia żadnych wątpliwości. Sąd Okręgowy podziela rozważania Sądu I instancji jako trafne i przekonujące (k.465-469, 471).

Nietrafne są również argumenty skarżącego odnoszące się do ustalenia Sądu Rejonowego, że oskarżony R. P. umyślnie i celowo, po uruchomieniu samochodu doprowadził do jego ruszenia poprzez zwolnienie pedału hamulca i dodanie gazu. Przypomnieć należy w tym miejscu, że podstawą takiego ustalenia Sądu I instancji była opinia biegłego T. C. (2), która słusznie została uznana za pełnowartościowy dowód w niniejszej sprawie, o czym mowa była wyżej.

Także kwestionowane przez skarżącego ustalenie Sądu I instancji, że skręcenie w stawie międzypaliczkowym powstało podczas szarpaniny, a nie na skutek uderzenia przez H. W. jest prawidłowe, albowiem wynika ono z prawidłowo uznanej za jasną, pełną i spójną opinii biegłego W. O., o czym mowa była we wcześniejszej części uzasadnienia.

W świetle zatem powyższego przyjęta przez Sąd Rejonowy kwalifikacja prawna jest prawidłowa i Sąd odwoławczy podziela rozważania tegoż Sądu również i w tym względzie (k.480-483).

Także wymiar orzeczonej oskarżonemu R. P. kary 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania jest właściwy. Zmiany wymagało jedynie rozstrzygnięcie odnoszące się do kary grzywny, gdyż istotnie

w okolicznościach niniejszej sprawy jej orzeczenie stanowiłoby dla oskarżonego nadmierna dolegliwość. Wprawdzie słusznie Sąd Rejonowy ocenił stopień winy jako wysoki, zaś stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego R. P. czynu za znaczny, trafnie wskazując w tym względzie przede wszystkim na świadome złamanie przez niego poczynionych wcześniej ustaleń z jego byłą żoną odnośnie konieczności porozmawiania z ich córką przed jej zabranieniem do N., a także jego naganną motywację ukierunkowaną przede wszystkim na okazanie swojej siły i pozycji w zaistniałym konflikcie. Trafnie również Sąd I instancji przy wymiarze kary uwzględnił okoliczności przemawiające na niekorzyść oskarżonego R. P., słusznie zaznaczając w tym zakresie, że dopuścił się on przypisanego mu czynu na oczach swojego dziecka, małoletniej W., a co więcej zadawał on wielokrotnie uderzenia zarówno swojej żonie, jak i teściowej, a zatem kobietom, które ewidentnie były od niego słabsze i to nie tylko z racji płci, ale także z uwagi na swoją posturę. Z drugiej jednakże strony Sąd Rejonowy nie nadał właściwego znaczenia okolicznością łagodzącym, leżącym po stronie oskarżonego, a mianowicie w sposób niewystarczający nie uwzględnił przy wymiarze kary dotychczasową niekaralność oskarżonego, jak również to, że nie utrudniał on prowadzonego postępowania, a przede wszystkim tego, że sam również był osobą znacznie poszkodowaną na skutek zaistniałej bójki. W tej więc sytuacji Sąd Okręgowy dokonał zmiany zaskarżonego orzeczenia w ten sposób, że uchylił orzeczenie zawarte w punkcie III wyroku w przedmiocie orzeczonej wobec oskarżonego kary grzywny. W pozostałym zakresie rozstrzygnięcie także w zakresie kary uznane zostało za prawidłowe, zwłaszcza, że, jak wskazano wyżej, Sąd I instancji poczynił właściwe ustalenia faktyczne.

Mając zatem powyższe na uwadze Sąd odwoławczy działając w oparciu o art. 437 § 1 orzekł, jak w wyroku.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk Sąd Okręgowy zwolnił oskarżonego R. P. od opłaty za obie instancje oraz od wydatków w postępowanie odwoławczym, uznając, że z uwagi na jego aktualną sytuację osobistą i materialną, a zatem mając na względzie okoliczność, że obecnie oskarżony R. P. nie pracuje i utrzymuje się jedynie z zasiłku chorobowego, ich uiszczenie byłoby dla niego nadmiernie uciążliwe.

Z też względów orzeczono jak wyżej.

SSO A. Babilon – Domagała SSO E. Opozda – Kalka SSO Krzysztof Sójka